

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

HỒ MÃNH ĐƯỜNG HỘI KIẾN QUẦN HÙNG

Bối Hải Thạch nghĩ vậy liền nói:

-Theo thiên ý của thuộc hạ thì bang chúa nên thân hành quay về gặp mấy nhân vật phái Tuyết Sơn là hay hơn cả. Thuộc hạ thiết nghĩ đây là một việc nhỏ mọn của tể bang không dám phiền đến đại giá Đinh Tam Gia. Bọn tại hạ thu xếp xong vụ này rồi sẽ đến phủ bái yết, nên chăng?

Bối Hải Thạch tuyệt không nhắc đến chuyện uống rượu mừng, vì y Thạch Phá Thiên quay về Tổng đà rồi sẽ khuyên chàng thủ tiêu kết hôn với nhà họ Đinh.

Đinh Bất Tam nói:

-Bối đại phu nói vậy là không được. Đinh mỗ đã nói đi thì thế nào cũng đi. Đinh lão tam nhất định can thiệp vào vụ này cho bang Trường Lạc.

Đinh Đang ở trong phòng nghe mọi người nói chuyện liền đoán ngay phái Tuyết Sơn sở dĩ hưng binh vấn tội bang Trường Lạc cũng chỉ vì lang quân mình quen thói trắng hoa ong bướm. Chàng trông thấy Hoa Vạn Tử xinh đẹp liền giở giọng khinh bạc, mười phần có đến tám chín phần là chàng đã giở thủ đoạn cường bạo với thị. Còn câu chuyện Trần Hương Chủ nói cái gì không đụng đến một mảy lông của thị là cố ý lấp liếm cho bang chúa gã.

Nàng lại nghĩ tới đêm nay là đêm động phòng hoa chúc mà Thạch Phá Thiên chỉ nóng lòng quay về để gặp Hoa Vạn Tử, bỏ mình không nhìn nhỡ gì đến, thì cái tức bực đó nàng chịu làm sao nổi?

Nàng nghe câu chuyện giữa gia gia và Bối Hải Thạch dần dần đi đến chỗ va chạm. Nàng liền tung mình nhảy ra sân nói:

-Gia gia! Trong bang của Thạch lang có việc, chàng muốn quay về tổng đà. Vậy không thể lấy tư tình nhi nữ mà làm lỡ việc lớn của chàng. Bây giờ cháu tính: Cả hai ông cháu ta cùng đi theo Thạch lang thử xem trong phái Tuyết Sơn có những nhân vật nào định gây rối rồi sẽ liệu.

Thạch Phá Thiên tuy không muốn ở trong động phòng với Đinh Đang, vì chàng cảm thấy trai gái ở trong phòng tính chuyện vợ chồng thì không khỏi thẹn thùng. Nhưng chàng cũng lại không muốn xa Đinh Đang. Nghe nàng nói vậy, chàng mừng rỡ vô cùng liền cười đáp:

-Hay lắm! Hay lắm! Đinh Đinh Đang Đang! Nàng cùng ta đi với nhau là phải. Cả gia gia cũng đi nữa.

Bọn Bối Hải Thạch thấy bang chúa nói vậy không dám có điều chi dị nghị nữa.

Đoàn người ra đến bờ sông xuống một con thuyền lớn trở về tổng đà.

Bối Hải Thạch khẽ nói với Thạch Phá Thiên:

-Bang chúa nên khuyên Đinh tam gia chớ nên sát hại người phái Tuyết Sơn để kết thêm mối oan cừu vô vị.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

-Phải rồi! Sao lại có thể tính đến chuyện sát nhân được? Như vậy chẳng há biến thành người tôi bại ư?

Bối Hải Thạch nghe Thạch Phá Thiên nói vậy bất giác miệng há hốc ra, lú lười không biết gì nữa. Y bụng bảo dạ:

-Sao bang chúa đột nhiên thốt ra những lời giả nhân nghĩa như thế được?

Đoàn người về đến Tổng đà bang Trường Lạc. Đinh Đang nói:

-Thiên ca! Tiểu muội vào phòng Thiên ca để đổi mặc nam trang đăng đi theo Thiên ca cho tiện. Tiểu muội muốn coi Hoa cô nương nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường đến thế nào?

Thạch Phá Thiên rất lấy làm hứng thú. Chàng cười hỏi:

-Sao lại làm thế?

Đinh Đang cười đáp:

-Tiểu muội không muốn nàng biết mình là một cô gái để nói chuyện tiện hơn.

Thạch Phá Thiên nghe nàng bảo không để cho Hoa Vạn Tử biết nàng là gái, thì chàng vừa thẹn thò lại vừa đắc ý, bất giác tâm thần phấn khởi, chàng nói:

-Hay lắm! Ta đưa nàng vào thay đổi y phục.

Đinh Bất Tam cũng nói:

-Ta cũng muốn cải trang luôn. Bối đại phu! Ta hoá trang làm một tên tiểu đầu mục bên quý bang được không?

Bản tâm Bối Hải Thạch không muốn cho người phái Tuyết Sơn biết Đinh Bất Tam hợp sức với bang Trường Lạc. Y nghe lão nói vậy thì rất hợp ý mình liền thản nhiên đáp:

-Đinh tam gia muốn thế nào xin cứ tùy tiện.

Hai ông cháu Đinh Bất Tam liền theo Thạch Phá Thiên vào phòng ngủ. Vừa đẩy cửa, Thị Kiếm đang ngủ nghe tiếng kẹt, liền la lên một tiếng nhảy vội xuống giường. Thị nhìn thấy hai ông cháu Đinh Bất Tam thì rất đổi ngạc nhiên.

Thạch Phá Thiên không thể một lúc mà giải thích rõ cho Thị nghe được. Chàng chỉ nói:

-Thị Kiếm tử nương! Hai vị này muốn hoá trang, tử nương... giúp các vị một tay.

Chàng chỉ lo Thị Kiếm hỏi lời thôi, nhất là vụ báỉ thiên địa chàng không dám hé răng, chàng liền đi thẳng vào hoa sảnh bên ngoài phòng.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Trần Xung Chi đứng ngoài sảnh đường nói:

-Khải bẩm bang chúa! Các anh em đang chờ đại giá bang chúa tại Hồ mãnh đường.

Trước mắt Thạch Phá Thiên đột nhiên hiện ra một gã thiếu niên mặt đẹp như ngọc, chàng không khỏi giật mình. Đinh Đang mặc một bộ áo màu xanh, đầu đội khăn tơ sinh, tay cầm một cây quạt giấy.

Tuy Thạch Phá Thiên không hiểu thế nào là phong lưu nho nhã, nhưng chàng thấy Đinh Đang cải trang thế này so với lúc trước là một vị tân nương tử lại càng hấp dẫn hơn.

Đinh Bất Tam mặc áo ngắn bằng vải thô. Trên mặt bôi chút mực lạt, chân đi giày gai. Vai bên phải cao hơn vai bên trái. Lão bước cao bước thấp như người què, trông thật xấu xa.

Thạch Phá Thiên vừa nhìn thấy, cơ hồ chàng không nhận ra. Một lúc chàng mới cười ha hả nói:

-Gia gia! Điệu bộ gia gia đã hoàn toàn biến đổi hẳn.

Trần Xung Chi khẽ nói:

-Bang chúa! Bang chúa có cần dất binh khí không?

Thạch Phá Thiên trở mặt ra hỏi lại:

-Dất binh khí gì? Làm sao mà phải dất binh khí?

Trần Xung Chi tưởng chàng cho mình hỏi ỡm ờ, gã vội đáp:

-Dạ dạ!

Rồi đi trước dẫn đường.

Bốn người đi tới Hồ mãnh đường. Trần Xung Chi đẩy cửa ra, mấy chục người trong sảnh đường lật đật đứng dậy đồng thanh nói:

-Xin tham kiến bang chúa.

Thạch Phá Thiên không ngờ sảnh đường này lại rộng đến thế, chứa đủ được số đông người, chàng giật mình kinh hãi. Khi thấy mọi người khom lưng thi lễ, chàng đã không biết đáp lại thế nào mà cũng không hiểu nói sao cho phải, chỉ đứng thộn mặt ra trước cửa, bất giác chân tay luống cuống.

Xung quanh đại đường chỗ nào bàn ghế cũng đặt đèn nến sáng trưng. Mấy chục hán tử cao có thấp có chia ra đứng hai bên. Chính giữa đặt một chiếc ghế bành da hổ.

Bầu không khí trong nhà đại sảnh rất oai nghiêm. Trước nay chàng chưa từng trông thấy cảnh tượng này bao giờ, nên đâm ra rụt rè như một chàng trai ở thôn quê, không dám thở mạnh. Càng đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch để cầu viện. Chàng mong y chỉ bảo cho mình cách đối xử thế nào là phải.

Bối Hải Thạch vội bước đến bên cửa sổ đỡ tay cho Thạch Phá Thiên khẽ nói:
-Bang chúa! Chúng ta an tọa đã, rồi hãy mời những ông bạn phái Tuyết Sơn vào.

Trước tình trạng Thạch Phá Thiên chẳng còn ý định gì nữa, nhất thiết chàng đều nghe Bối Hải Thạch an bài.

Bối Hải Thạch đưa chàng vào bên ghế bành da hổ rồi khẽ bảo:

-Mời bang chúa ngồi xuống.

Thạch Phá Thiên ngơ ngác hỏi:

-Tại hạ ... ngồi đây à?

Trong lòng chàng hồi hộp khôn tả. Mắt chàng bất giác nhìn vào Đinh Đang.

Chàng khôn gự chủ được tựa hồ khẩn cầu nàng dắt tay mình ra khỏi nhà đại sảnh, trốn đi một nơi thâm sơn cùng cốc nào thật xa, khônglai vãng chi địa phương này nữa.

Đinh Đang nhìn chàng tằm tằm cười ra chiều cổ võ.

Thạch Phá Thiên nhận thấy trong cặp mắt nàng có tình ý tha thiết tựa hồ như bảo mình:

-Thiên ca! Đừng sợ hãi chi hết. Đã có tiểu muội kề cận dù có việc gì khó đến đâu, tiểu muội cũng giúp giùm cho được.

Chàng liền thấy tinh thần phấn khởi, trong lòng vừa cảm kích vừa được an ủi. Chàng liền ngồi xuống ghế da hổ.

Thạch Phá Thiên ngồi xuống rồi Đinh Bất Tam cùng Đinh Đang đứng ở phía sau. Trong sảnh đường mấy chục hán tử đều theo thứ tự mà ngồi.

Bối Hải Thạch lên tiếng:

-Chúng vị huynh đệ ! Những ngày vừa qua bang chúa mình lâm trọng bệnh, may người lành được hoàng thiên bảo hộ nay đã bình phục. Tuy nhiên tinh thần người chưa được hoàn toàn sáng suốt như cũ. Nếu bang chúa không ra tiếp kiến thì chẳng khác gì người vẫn nằm trên giường bệnh chưa dậy được. Ha ha! Nội công bang chúa đã cao thâm như vậy thì cái ma bệnh cón con kia làm gì được người? Thưa bang chúa! Bây giờ chúng ta mời các ông bạn phái Tuyết Sơn vào được chưa?

Thạch Phá Thiên chỉ ậm ừ một cách hồ đồ, chớ không rõ là được hay không được.

Bối Hải Thạch lại nói:

-Bây giờ chúng ta xếp đặt chỗ ngồi, các vị huynh đệ bên mé tây chuyển ngồi cả sang mé đông này.

Mọi người vâng lời di chuyển chỗ ngồi sang cả mé đông. Còn mé tây đặt một hàng chín chiếc ghế.

Bối Hải Thạch lại nói:

-Mễ Hương chủ! Hương chủ ra mời khách vào hội kiến cùng bang chúa.

Mễ Hoành Dã vâng lời trở gót đi ngay. Chẳng bao lâu bên ngoài sảnh đường đã nghe tiếng chân người xào xạc, hai tên đệ tử mở cửa lớn ra.

Mễ Hoành Dã nghiêng mình, đồng dục nói:

-Khải bảm bang chúa! Các vị bằng hữu phái Tuyết Sơn đã tới.

Bối Hải Thạch nói:

-Chúng ta ra ngoài nghinh tiếp.

Y khẽ kéo tay áo Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Đi hử?

Chàng uể oải đứng lên theo Bối Hải Thạch ra cửa sảnh đường.

Lúc này chín người phái Tuyết Sơn đang tiến tới. Người đi đầu có tướng anh dũng, thân hình cao lớn, mình mặc áo dài trắng, trạc tuổi ngoài chừng bốn chục.

Hắn đi đến trước Thạch Phá Thiên còn cách một trượng thì đột nhiên dừng bước. Cặp mắt hắn nhìn thẳng vào Thạch Phá Thiên, chiếu ra những tia sắc bén, tựa hồ muốn ngó thấu gan ruột chàng.

Thạch Phá Thiên nở một nụ cười ngớ ngẩn, toan cất tiếng gọi.

Bối Hải Thạch giới thiệu:

-Bang chúa! Vị này là Khí hàn Tây bắc Vạn Kiếm Bạch đại ca oai danh vang dội miền Tây, kiếm pháp thiên hạ vô song, trong võ lâm chẳng ai là không biết tiếng.

Thạch Phá Thiên khẽ gật đầu, nở một nụ cười ngớ ngẩn. Chàng bỗng nhìn thấy người đi sau cùng bọn Bạch Vạn Kiếm là Hoa Vạn Tử liền cười nói:

-Hoa cô nương! Cô nương lại đến đây ư?

Câu này vừa thốt ra, bọn chín người phái Tuyết Sơn đều biến sắc.

Bạch vạn Kiếm là trưởng môn phái Tuyết Sơn, là con cả Uy đức tiên sinh Bạch Tự Tại. Bọn sư huynh đệ phái này đều dùng chữ "Vạn" để làm chữ đệm. Tên hắn là Bạch vạn Kiếm, đủ tỏ kiếm pháp của hắn hơn đời. Đồng thời Bạch tự Tại rất lấy làm đắc ý được người con như hắn nên mới đặt tên hắn là Bạch Vạn Kiếm.

Thế mà hắn cũng không được của bang chúa lấy một câu khách sáo đại khái như: "Hâm mộ đại danh đã lâu". Chàng vừa mở miệng lại kêu Hoa Vạn Tử ngay thì làm gì mà Hoa vạn Kiếm chả tức như vỡ bụng?

Bạch Vạn Kiếm bụng bảo dạ:

-Người ta đồn rằng cha Thạch Phá Thiên này tham dâm hiếu sắc quả nhiên không sai. Gã đã coi mình chẳng vào đâu mà lại ra điều ân cần với sư muội mình. ở chốn đại sảnh đông người thế này mà gã còn lả lơi như vậy. Lúc Hoa sư muội bị giam vào trong ngục tối lại có một mình thì dĩ nhiên gã dám giở trò bỉ ổi không biết đến thế nào mà nói.

Bạch vạn Kiếm là một nhân vật nổi tiếng anh hùng, không cuốn phát tác đường trường. Hắn chỉ neho cặp mắt lạnh lùng nhìn Thạch Phá Thiên. Miệng hắn không nói gì, nhưng nét mặt lộ vẻ rất khó chịu.

Hoa Vạn Tử thấy Thạch Phá Thiên hỏi vậy thì bẽn lễn vô cùng. Nàng chỉ bằng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Thạch Phá Thiên tính tình chất phác có hiểu đâu bọn chín người phái Tuyết Sơn đang căm hận mình, chàng lại hỏi:

-Hoa cô nương ! Chỗ đùi cô nương kiếm đâm bị thương đã khỏi chưa ? Cô còn đau nữa không?

Câu hỏi này khiến cho Hoa Vạn Tử mặt đỏ bừng lên. Còn tám người kia đều tay nắm chuôi kiếm.

Bối Hải Thạch thấy cục diện đi đến chỗ khấn trương. Y vội đỡ lời :

-Các vị bằng hữu ở xa đến, xin mời an tọa rồi sẽ nói chuyện. Gần đây tệ bang chúa trong người khó ở, chính ra không tiếp khách được nhưng vì nể mặt các bạn mới gắng gượng ra đây tương kiến, làm phiền các vị phải chờ lâu. Bọn tại hạ thiệt lấy làm áy náy vô cùng.

Bạch Vạn Kiếm hắng giọng một tiếng rồi rảo bước đi lại thư vị hàng ghế mé Tây ngòì xuống. Cảnh Vạn Chung ngòì ghế thứ hai, còn xuống dưới là Kha Vạn Quân, Vương vạn Nhận... Hoa Vạn Tử ngòì ở sau cùng.

Mấy người trong bang Trường Lạc hý hửng tươi cười ra chiều đắc ý, miệng lảm bảm:

-Bang chúa ta vừa mở miệng đã chơi các người một vố cay. Người chỉ quan tâm đến cái đùi của sư muội các người. Chà chà! Thử xem khí hàn tây bắc có làm gì được không?

Bối Hải Thạch đưa Thạch Phá Thiên về chỗ ngòì. Người nhà bưng trà lại. Bối Hải Thạch chấp tay nói:

-Tệ bang suốt từ trên xuống dưới ngưỡng mộ oai danh phái Tuyết Sơn trên từ uy đức tiên sinh, tới đến Tuyết Sơn song kiệt và hết thấy các vị bằng hữu. Chỉ hiềm tệ bang ở vào nơi hẻo lánh miệt Giang Nam khó bề thân cận. Bữa nay Bạch sư phó cùng các vị bằng hữu chiếu cố, thiệt là may mắn vô cùng!

Bạch vạn Kiếm chấp tay đáp lễ nói:

-Bối đại Phu Trước thủ hành xuân! Môn " Ngũ hành lục hợp chưởng" của đại phu nổi tiếng là thiên hạ vô song. Tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Các vị bằng hữu quý bang đều là những bậc anh tài nổi tiếng. Tại hạ tuy chưa được gặp, nhưng nghe danh đã lâu.

Hắn chỉ nói mấy câu xã giao với bang Trường Lạc cùng bọn môn đồ, tuyệt không đề cập đến Thạch Phá Thiên.

Bối Hải Thạch vờ như không biết, khiêm nhượng nói:

-Không dám! Chẳng hiểu các vị đến Dương Châu đã mấy bữa rồi? Hôm nào các vị cho tể bang chúa làm chủ nhân thiết tiệc các vị tại một tửu điểm thị trấn...

Y kéo dài câu chuyện xã giao, không hỏi gì đến bọn đệ tử phái Tuyết Sơn tới đây có việc gì?

Sau Bạch Vạn Kiếm không nhẫn nại được nữa liền đồng dục nói:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại võ công Thạch bang chúa cao thâm khôn lường. Không hiểu võ công của bang chúa thuộc môn phái nào?

Câu hỏi vừa thốt ra, hết thấy bang Trường Lạc từ trên xuống dưới đều chau mày.

Võ công Thạch bang chúa cao thâm là một điều ai cũng nhận thấy nhưng công phu của chàng kỳ quái vô cùng, chẳng ai nhận ra gốc gác đường lối võ công này. Những người thân tín đã hỏi chàng về điểm này nhưng chàng chỉ cười mà không đáp. bây giờ nghe Bạch Vạn Kiếm hỏi câu này, mọi người đều để mắt nhìn Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp:

-Cái đó... các hạ muốn hỏi võ công của tại hạ ư? Tại hạ... có biết võ công gì đâu.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm trong lòng đã có ý nghi ngờ, hấn thấy Thạch Phá Thiên vẻ mặt bối rối, lại trả lời là không hiểu võ công, hấn càng nghi hoặc hơn nữa, liền cười lạt hỏi:

-Bang Trường Lạc biết bao nhiêu là hiền tài mà Thạch bang chúa không hiểu rõ võ công thì làm chủ quân hùng thế nào được? Bang chúa nói vậy thì chỉ gạt được đứa con nít mà thôi.

Thạch Phá Thiên nói:

-Các hạ bảo tại hạ lừa con nít ư? Ai là con nít? Đinh Đinh Đang Đang là con nít mà tại hạ cũng không lừa gạt nàng. Tại hạ đã nói rõ cho nàng hay tại hạ không phải là Thiên ca của nàng.

Tuy miệng chàng đối đáp Thạch Vạn Kiếm mà mũi chàng vẫn ngửi thấy mùi thơm từ người Đinh Đang đứng đằng sau tiết ra. Lòng chàng còn mãi để ý đến nàng.

Bạch Vạn Kiếm chẳng biết Thạch Phá Thiên nói cái gì mà " Đinh Đinh Đang Đang" cho là bản tâm chàng quỷ quyệt nên cố ý nói lảng nhảng chẳng đâu vào đâu. Mặt hấn đen lại, trầm giọng nói:

-Thạch bang chúa ! Chúng ta nói chuyện đúng đắn thành thực Võ công mà bang chúa đã học được ở thành Lăng Tiêu e rằng chưa thể quên hết được?

Bạch Vạn Kiếm nói câu này khiến cho quần hào bang Trường Lạc từ Bối hải Thạch trở xuống chẳng ai là không rung động. Mọi người đều biết thành Lăng Tiêu ở Tây Vực là nơi căn cứ của thầy trò phái Tuyết Sơn. Theo lời Bạch Vạn Kiếm thì

Thạch bang chúa đã học võ công phái Tuyết Sơn và làm môn hạ phái này. Bọn họ rầm rộ đến đây chẳng vì việc có liên quan đến môn phái ?

Thạch Phá Thiên mở miệng hỏi:

-Thành Lăng Tiêu là gì ? ở đâu? Tại hạ không học võ công chi cả. Nếu đã học thì khi nào quên hết được.

Thạch Phá Thiên nói mấy câu đến Bối Hải Thạch nghe cũng không lọt tai. Đã là người võ lâm còn ai không biết cái tên thành Lăng Tiêu. Thạch Phá Thiên là bang chúa Trường Lạc mà lại nói dối là không biết đến thành này cùng là chưa học võ công thì những lời dối trá đó làm thương tổn đến thể diện chàng.

Bọn Bạch Vạn Kiếm nghe mấy câu này lại cho là chàng có ý khinh nhờn coi phái Tuyết Sơn không vào đâu cả, mới sổ toẹt ba chữ " Lăng Tiêu Thành" như vậy.

Thạch bang chúa nói như vậy chẳng hoá ra dưới mắt không còn ai ? Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn không đáng một xu hay sao?

Thạch Phá Thiên thấy bọn Bạch vạn Kiếm hùng hùng hổ hổ thì không hiểu ra sao chàng tự nhủ:

-Mình đối với họ chẳng có tâm địa gì độc ác, vậy mà sao họ ra chiều tức tối hàm hè? Hay là mình nói câu gì thất thổ chẳng?

Chàng nghĩ vậy liền bàu chữa:

-Không phải , không phải đâu! Tại hạ có nói những người phái Tuyết Sơn không đáng một xu đâu? Dường như... dường như ... dường như...

Trước kia chàng ở với Tạ yện Khách tại Ma Thiên Lãnh thỉnh thoảng lại theo lão đến những thị trấn nhỏ để mua gạo, muối. Chàng đã biết cái gì càng đáng nhiều tiền thì càng quý càng tốt. Chàng muốn nói mấy câu để lấy lòng mọi người phái Tuyết Sơn và để Bạch vạn Kiếm nguôi giận, nhưng chàng nói luôn ba tiếng "dường như" rồi ấp úng mãi không nói được nữa.

Trong bọn này, chàng đã gặp Cảnh vạn Chung, Kha vạn Quân, Vương vạn Nhận tại Hầu giám tập, nhưng chàng nhớ mặt mà không biết tên, chỉ có mình Hoa Vạn Tử là tương đối quen hơn cả. Trong lúc bối rối chàng liền nói tiếp:

-Dường như Hoa cô nương đáng tiền, đáng nhiều tiền.

Chính người phái Tuyết Sơn nghe Thạch Phá Thiên nói câu này liền đứng phắt dậy. tiếp theo là làn ánh sáng xanh lè loé lên. Tám thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ. Trừ một mình Bạch vạn Kiếm còn tám người chống kiếm đứng thành hình bán nguyệt thành thế bao vây phía trước Thạch Phá Thiên.

Wương vạn Nhận trở tay vào Thạch Phá Thiên thóa mạ:

-Họ Thạch kia! Miệng người thốt ra toàn là lời thô lỗ thiệt là khinh người quá lắm! Bọn Tuyết Sơn đệ tử chúng ta tuy đã dấn thân vào nơi đầm rồng hang cọp nhưng cũng không thể nuốt giận được.

Thạch Phá Thiên thấy bọn họ lửa giận bùng bùng càng chẳng hiểu ra sao. Chàng lẩm bẩm:

-Rõ ràng mình nói những câu tử tế mà sao bọn họ lại nổi cơn thịnh nộ ?

Chàng quay lại hỏi Đinh Đang:

-Đình đình đang đang ! Ta nói có lầm lỗi câu gì không ?

Đinh Đang cười nói mát :

-Tại hạ cũng không hay. Hoặc giả sự thực Hoa cô nương không đáng nhiều tiền mà Bang chúa nói vậy không đúng thành ra họ tức mình cũng chưa biết chừng.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-Dù cho Hoa cô nương chẳng đáng tiền cô có là vật tầm thường rẻ rúng, nhưng ta nói vậy tưởng cũng không nên câu giận làm chi mới phải.

Thạch Phá Thiên vừa thốt câu này, quần hào bang Trường Lạc phá lên cười. Họ chắc mẩm bang chúa nói vậy là muốn khiêu chiến với bọn phái Tuyết Sơn. Có người lên tiếng nói đùa:

-Đắt mình mới không mua được, chứ rẻ rúng thì ha ha!... Bọn mình đã...

Luồng thanh quang loé lên tiếp theo là một tiếng choang!

Nguyên Vương Vạn Nhận điên tiết lên, vung kiếm đâm vào ngực Thạch Phá Thiên. Nhưng Bạch Vạn Kiếm rút gươm ra gạt thanh kiếm của Vương Vạn Nhận đi.

Cổ tay Vương Vạn Nhận bị tê chồn xuýt nữa đánh rớt kiếm, nên nhát kiếm đó không phóng ra được.

Bạch vạn Kiếm quát lên:

-Con người này đối với bọn ta có mối thù sâu tựa biển. Đâu có thể chỉ đâm một nhát kiếm để kết quả tính mạng y được?

Hắn nói xong tra gươm vào vỏ rồi trầm giọng hỏi:

-Thạch bang chúa! Người có nhận ra ta hay không?

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

-Ta nhận biết các hạ rồi. Người là Khí Hàn Tây Bắc Bạch vạn Kiếm, Bạch sư phó ở phái Tuyết Sơn.

Bạch vạn Kiếm lại hỏi:

-Được lắm! Những việc người đã làm người có nhìn nhận hay không?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Ta đã làm việc gì dĩ nhiên là ta nhìn nhận chứ.

Bạch vạn Kiếm lại nói:

-Hay lắm! Ta hỏi người: Lúc người ở thành Lăng Tiêu tên người là gì?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

-Ta ở thành Lăng Tiêu ư? Ta ở thành Lăng Tiêu hồi nào nhỉ? à phải rồi! Năm ấy ta xuống núi đi kiếm mẫu thân và con A Hoàng đã qua nhiều thành thị nhỏ, nhưng ta không biết tên, chắc là những chỗ ta đi qua, trong đó có cả thành Lăng Tiêu nữa.

Bạch vạn Kiếm nói:

-Người đừng giả ngây giả dại nói hươu nói vượn nữa. Tên thực người không phải là Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Đúng đó, đúng đó! Ta không phải là Thạch Phá Thiên, mọi người đều nhận lầm ta hết. Chỉ có Bạch sư phó nhìn nhận ra mà biết ta không phải là Thạch Phá Thiên mà thôi.

Bạch vạn Kiếm liền hỏi:

-Vậy tên họ người là gì? Nói ra đây để mọi người nghe!

Vương vạn Nhận tức sấn liền nói xen vào:

-Y tên là cóc gì? Hay là ... Cầu tạp Chủng?

Câu nói này vừa nói ra, lại đến lượt bọn người bang Trường Lạc đứng dậy quát mắng om sòm. Mười mấy người tuốt gươm ra tưởng chừng đánh nhau đến nơi ngay.

Vương vạn Nhận không kể đến tánh mạng sống hay chết nữa. Gã định bụng:

-Mình đã mắng gã là Cầu tạp Chủng thì dù có bị loạn đao phân thân, Vương mỗ quyết chẳng chau mày.

Nào ngờ Thạch Phá Thiên cười ha hả vỗ tay nói:

-Đúng! Không sai một ly. Ta chính là Cầu tạp Chủng. Sao người lại biết?

Thạch Phá Thiên nói câu này, mọi người không hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn nhau. Chỉ bọn Bối Hải Thạch, Đinh Bát Tam mấy người đã được nghe chính miệng chàng tự xưng là Cầu Tạp Chủng nên chẳng lấy chi làm lạ còn hết thấy đều kinh ngạc.

Bạch vạn Kiếm bụng bảo dạ:

-Thằng lỏi này, quả nhiên là một đứa vô cùng giáo quyết ít có người bì kịp. Gã nghe người ta nhục mạ là Cầu Tạp Chủng mà cũng tươi cười được. Vậy đối với gã mình phải cực kỳ thận trọng, sơ hở với gã một chút là không được đâu.

Vương vạn Nhận ngửa mặt lên trời cười khanh khách bảo Thạch Phá Thiên:

-Té ra người quả là Cầu tạp Chủng. Ha ha! Thiệt đáng buồn cười...

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tên ta là Cầu tạp Chủng thì có chi là đáng cười? Tỷ như ngày trước, má má người kêu người là Cầu tạp Chủng thì tên người cũng là Cầu tạp Chủng chứ gì?

Vương vạn Nhận tức giận quát lên:

-Người đừng ăn nói càn rỡ.

Dứt lời, gã vung trường kiếm lên quét một chiêu "Phi sa tẩu thạch". ánh hào quang lấp lánh nhằm trước ngực Thạch Phá Thiên đâm tới.

Bạch vạn Kiếm có ý muốn coi xem Thạch Phá Thiên đã học được võ công kỳ dị nào mà tuổi chàng hãy còn nhỏ như vậy đã làm bang chúa được và khiến cho quần hào phải khâm phục.

Hắn lên tiếng:

-Vương sư đệ! Không được lỗ mãng!

Tuy hắn vờ lạng người đi để ngăn trở, mà thực ra hắn lướt qua bên mình Vương vạn Nhận, khiến cho cả người lẫn kiếm gã xô cả vào Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên tuy luyện được mấy năm nội công, nhưng chưa hiểu một chút gì về chuyện động thủ ra chiêu. Chàng thấy làn kiếm quang của Vương vạn Nhận vọt tới trước ngực một cách cực kỳ hiểm ác mà không biết né tránh cách nào, lại cũng không biết ra chiêu đỡ gạt.

Trong lúc chân tay cuống quýt, bất giác chàng vung tay ra một cái.

Chàng mình mặc áo trường bào. Hai tay áo dài lê thê phất vào thanh trường kiếm của Vương vạn Nhận.

Bỗng nghe những tiếng cách cách vang lên rồi "vù" một cái, Vương vạn Nhận không hiểu tại sao bị lật ngửa người lại vọt về phía sau, người gã đập vào cánh cửa đánh "bình" một tiếng.

Bọn sư huynh, sư đệ Tuyết Sơn chín người vào trong Mãnh hổ đường, rồi bang chúng bang Trường Lạc liền ngồi án ngữ ngoài cửa lớn đề phòng khi hai bên xảy ra chuyện xích mích gây gỗ hoặc đi đến chỗ động thủ họ tiện bề bắt giữ.

Cánh cửa Mãnh hổ đường làm bằng thứ gỗ lê rất kiên cố lại đóng đai sắt, đinh đồng.

Lưng Vương Vạn Nhận đập vào cửa rồi lại tiếp liền hai tiếng "sột sột". Hai khúc kiếm gãy xuyên vào vai gã.

Nguyên hai tay áo Thạch Phá Thiên phất ra luồng kinh đạo cực kỳ mãnh liệt, chẳng những đập gãy thanh trường kiếm của Vương vạn Nhận làm hai đoạn mà sức rung chuyển còn làm gãy luôn cả hai cánh tay gã.

Vương vạn Nhận bị luồng kinh phong do nội lực của Thạch Phá Thiên xô ra đè ép không khí khiến cho gã cơ hồ nghẹt thở. Gã bị gãy tay đã không tự chủ được lại còn bị hai đoạn kiếm đâm vào, người gã liền nhũn ra ngã lăn xuống đất. Máu tươi chảy như suối.

Chỉ trong chớp mắt, vạt áo Bạch bào thấm huyết đỏ lôm.

Kha vạn Quân cùng Hoa Vạn Tử hấp tấp chạy lại, một người đỡ tay lên sờ mũi Vương vạn Nhận, còn một người cầm mạch cổ tay gã.

May mà nội lực Thạch Phá Thiên tuy mãnh liệt nhưng chàng không biết phát huy vận dụng nên Vương vạn Nhận chỉ bị ngoại thương, không đến nỗi trí mạng. Một chiêu thức này của Thạch Phá Thiên cố nhiên làm cho đệ tử phái Tuyết Sơn vừa tức giận vừa kinh hãi còn quần hào bang Trường Lạc thì vui sướng như mở cờ trong bụng, nhưng không khỏi kinh dị. Quần hào tuy đã biết bang chúa bên mình bản lãnh phi thường, võ công kỳ ảo, nhưng họ chưa biết nội lực chàng lại mãnh liệt đến mức độ trên đời có một, chẳng những họ chưa từng trông thấy mà cũng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Bối Hải Thạch ngấm ngầm gật đầu bụng bảo dạ:

-Bang chúa mình thất tích nửa năm, quả nhiên người đã để hết tâm lực vào việc tu luyện nội công mới tiến bộ nhanh chóng ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thiệt là hạnh phúc lớn cho bản bang.

Bạch vạn Kiếm cười lạt lên tiếng:

-Thạch Bang chúa! Chúng ta đã là người võ lâm vậy phải kể đến bề bậc tôn ty. Kẻ phạm thượng làm loạn kỷ cương môn hạ thì bất cứ ai cũng có quyền tru diệt.

Ngừng một lát, Bạch vạn Kiếm lại nói tiếp:

-Một ngày trong nghĩa sư đồ, suốt đời đệ tử phải coi sư phụ như cha. Bang chúa đã là môn đồ học nghệ phái Tuyết Sơn, Vương sư đệ của ta đây hay dở gì cũng vào hàng sư thúc người. Thế mà người dám hạ độc thủ tàn nhẫn như vậy thì còn chi là đạo lý sư môn nữa? Khắp giang hồ không ai qua khỏi được hai chữ "đạo lý". Dù võ công có cao cường đến đâu người cũng không thể xoá bỏ đạo tôn ty, nghĩa sư môn là những lề luật chung của thiên hạ.

Thạch Phá Thiên lộ vẻ khẩn trương hỏi:

-Người nói sao? Ta chẳng hiểu chi hết. Ta học nghệ phái Tuyết Sơn các người bao giờ?

Bạch vạn Kiếm sa sầm nét mặt rồi cười lạt nói:

-Đến lúc này mà người còn không chịu thừa nhận ư? Người lại tự xưng là Cửu tập Chung. Ha ha! người cam chịu là phường hạ lưu thì còn nói chi nữa? Cha mẹ người là những bậc anh hùng có danh vọng lớn trên chốn giang hồ. Người không nhìn nhận sư phụ, chẳng lẽ lại không nhìn nhận luôn cả cha mẹ nữa hay sao?

Thạch Phá Thiên cả mừng hỏi:

-Người nhận biết gia gia cùng má má ta ư? Thế thì còn gì hay bằng? Bạch Sư phó! Xin sư phó cho ta hay: má má ta hiện giờ ở đâu? Gia gia ta là ai?

Chàng nói xong đứng lên xá dài một cái, vẻ mặt cực kỳ thành khẩn.

Bạch vạn Kiếm rất đỗi ngạc nhiên. Hắn không hiểu chàng giả vờ như vậy là có dụng ý gì? Hắn chuyển ý nghĩ rất mau rồi bụng bảo dạ:

-Thằng cha này là một tên đại gian ác, mình không thể lấy lý lẽ thông thường mà đo bụng gã được, gã muốn bưng bít thân thế ngang nhiên không nhìn nhận cả cha mẹ nữa. Gã tự xưng là Cầu Táp Chủng thì dĩ nhiên chẳng quan tâm gì đến cha mẹ tổ tiên gã nữa.

Nghĩ vậy trong lòng hắn cực kỳ cảm khái. Hắn buông một tiếng thở dài rồi nói:

-Thiệt là một nhân tài hiếm có mà không chịu học lấy điều hay, nghĩ thật đáng ngán và đáng giận.

Thạch Phá Thiên ngấm ngầm kinh hãi hỏi:

-Bạch sư phó! Người nói cái gì đáng ngán và đáng giận? Hay là gia gia cùng má má ta làm sao nổi?

Bạch vạn Kiếm đáp:

-Nếu đối với gia gia má má mà người còn quan tâm đến, thì sao lại mất hết thiên lương? Gia gia và má má người đều là những tay kiếm pháp thông thần. Hai vợ chồng y dất tay bon tẩu giang hồ. Ai biết có hung hiểm gì không?

Lúc này Vương vạn Nhận đã được Hoa Vạn Tử và Kha vạn Quân hai người phù trì cho thở được rồi. Gã bật lên tiếng rên rỉ thở dài sườn sượt. Thạch Phá Thiên vốn sẵn lòng nhân hậu chàng hỏi:

-Vị đại ca kìa đột nhiên bay vọt lùi lại dường như đụng vào cửa bị thương rồi thì phải? Bối tiên sinh! Tiên sinh thử coi thương thế y có nặng lắm không?

Chàng hỏi câu này thực ra là càng tốt, quan tâm đến Vương vạn Nhận, nhưng người nghe chẳng ai không bảo là chán có ý mỉa. Quần hào bang Trường Lạc có đến phân nửa bật lên tròng cười ha hả.

Có người lại mặt sất:

-Ông bạn đó lấy trứng chọi đá thì thương thế không nặng nhưng chắc cũng không nhẹ.

Có người mỉa mai:

-Những tay cao thủ phái Tuyết Sơn hùng hùng hổ hổ nửa đêm đến sinh sự. Ta cứ tưởng họ có tuyệt nghệ kinh người. Ha ha! Quả nhiên ghê gớm thật. Đúng là danh bất truyền!

Bạch vạn Kiếm thấy đối phương nói móc vẫn lơ đi như không nghe tiếng. Hắn đồng dục lên tiếng:

-Thạch bang chúa! Bữa nay chúng ta đến đây là có một việc riêng với một mình bang chúa, còn đối với các ông bạn khác chẳng có liên quan gì. Đệ tử của phái Tuyết Sơn không muốn mồm năm miệng mười tranh hơi với ai. Thạch trung Ngọc! (Bạch vạn Kiếm tưởng lầm Thạch Phá Thiên đích danh là Thạch trung Ngọc). Ta hỏi người một câu người có nhìn nhận sư môn hay không thì bảo?

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi lại:

-Thạch trung Ngọc ư? Thạch trung Ngọc là ai nhỉ? Người muốn ta nhìn nhận điều chi?

Bạch vạn Kiếm đáp:

-Sư phụ người là Phong hỏa thần long. Phong sư huynh đã vì hành động tàn ác đê hèn của người mà tự chặt một tay. Y đối đãi với người ơn nặng tầy non, thế mà trong lòng không biết tự thẹn chút nào về vụ đó ư?

Thạch Phá Thiên nghe đối phương nói mấy câu này lại càng mù như lạc vào trong đám mây mù, chẳng hiểu chi hết. Chàng hỏi lại:

-Phong hỏa thần long Phong sư huynh là ai vậy? Ta... làm gì mà tàn ác đê hèn?

Bạch Vạn Kiếm thấy đối phương không nhìn nhận một điều gì đã căm hận, sau hẩn nghĩ tới chuyện Thạch Trung Ngọc chức uy hiếp con gái mình. Vụ này lộ tiếng mọi người, khiến cho thị không chịu được cái nhục đó nhảy xuống khe núi tự tử một cách cực kỳ thê thảm, hẩn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra.

oOo